

KRÍŽOVÁ CESTA S RODINOU ULMOVOU

Pripravila Maria E. Szulikowska - Przemyśl 2019

Úvod

Ježiš povedal: “Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma.” (Lk 9, 23)

Jeho pozvanie si vždy nájde ochotné srdcia nasledovníkov. Námaha kríža je vpísaná do každodenného života, do hodín života od úsvitu do súmraku; zahŕňa prácu, utrpenie, realizáciu lásky k Bohu a blížnemu na ceste povolania. Je pravdou, že každý deň má dosť svojich útrap, ale je tu aj finálny čas, posledná hodina, ktorá vedie z Večeradla na Golgotu... ale práve tento čas je... najbolestnejší a zároveň najviac spásonosný.

Vo sviatostiach kresťanskej iniciácie, ako sú krst, birmovanie a Eucharistia, prijala RODINA ULMOVÁ Ježišovo pozvanie k plnosti života a verne kráčala po svojej krížovej ceste, vpísanej do povolania k manželstvu a rodičovstvu, ktoré vyvrcholilo popravou. Rozjímajme preto o tejto krížovej ceste v spoločenstve s Jozefom, Viktóriou a ich deťmi, aby sa ich bolesti a nádeje, spojené s Ježišovým krížom, stali pre každého z nás školou pravého kresťanstva.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

1. zastavenie: Pán Ježiš odsúdený na smrť

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Súdny proces a odsúdenie Ježiša má v sebe i z ľudského hľadiska mnoho nespravodlivostí. Farizeji dlho hľadali dôvod, aby ho mohli zabiť. Využili na to Judáša, ktorý za 30 strieborných zradil svojho Majstra. Zajatého Ježiša súdili v noci, falošní svedkovia svedčili proti Božiemu Synovi, dav neodbytné žiadal ukrižovanie a zastrašený Pilát, vynášajúci rozsudok - si umýval ruky...

Koľko podobných situácií sa opakuje v prípade rodiny Ulmovcov. Aj oni boli zradení, nemeckí žandári sa ešte za tmy ponáhľali vykonať rozsudok, ktorý určite patril do kategórie tých najnespravodlivejších: za pomoc blížnemu, za lásku, za snahu zachrániť Židov - zomreli spolu s tými, ktorých vzali do svojej ochrany...

Modlime sa za tých, ktorí majú moc oslobodzovať alebo odsudzovať, aby si neumývali ruky, ale rešpektovali život od počatia až po prirodzenú smrť.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

2. zastavenie: Pán Ježiš berie kríž na svoje plecia

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Hrubo otesané brvno, bremeno našej viny, vzal Pán Ježiš na svoje krvácajúce, boľavé plecia a niesol ho na Golgotu. Každý krok ho približoval k smrti, ale On kráčal verne až do konca, zanechávajúc na ceste krvavú stopu. Pane Ježišu, kráčaš stáročiami, krvou značíš cestu, tvrdú od utrpenia a bolesti... A za Tebou, Ježišu, kráčali a naďalej kráčajú ďalšie generácie pod znakom kríža.

Jozef a Viktória Ulmoví vkladali svoju nádej v Boha, preto vzali svoj kríž a vydali sa na cestu na Golgotu v deň, keď vo svojom dome privítali osem Židov. Boli si vedomí, že nemecká okupácia im hrozí smrťou za akúkoľvek pomoc, najmä za ukrývanie Židov... Napriek tomu - títo verní Samaritáni z Markovej deň čo deň s neochvejnou vierou niesli toto bremeno lásky k blížnemu. Len nevedeli, ako dlho bude trvať ich krížová cesta a kedy nastane posledná hodina a tragická chvíľa: consummatum est - stalo sa. Modlitba a viera im bola oporou a láska k Bohu a blížnemu bola ich silou pre každý deň krížovej cesty.

Modlime sa za prenasledovaných a tých, ktorí hľadajú pomoc, aby sa stretli s láskavými Samaritánmi...

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

3. zastavenie: Pán Ježiš prvýkrát padá

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Nie je ľahké niesť na pleciach cudzie bremeno, najmä ak je veľké ako všetky neprávosti sveta. Jeho veľkosť je zdrvujúca. Aj sila Bohočloveka slabne, preto padá, ale vstáva, aby pokračoval na ceste spásy, kde sa uskutočňuje láska: pretože miloval svojich, miloval ich až do krajnosti. Ľudský rozum nedokáže pochopiť ani ohromujúcu veľkosť viny, ani silu milosrdnej lásky Boha. Len ten, kto sa dotkol pravdy o láske až do konca, vie, čo znamená milovať tak, ako som ja miloval vás.

Jozef a Viktória pomaly dorastali do miery lásky, ktorá dáva život za svojich bratov. Ich láska rástla a rozširovala sa v rámci rodiny, najprv na deti, potom na príbuzných, susedov a napokon na prenasledovaných Židov. Iste aj oni mali chvíle pochybností a zakopnutí. Hľadali svetlo v evanjeliu, našli príklad milosrdného Samaritána a výzvu milovať... svojich nepriateľov; preto sa nepoddali ľahkým riešeniam, nezložili bremeno nebezpečenstva, ako im radili, hrozili, varovali ich. Každý deň s vierou brali na seba svoj kríž a s modlitebnými vzdychmi nanovo začínali svoju púť na Golgotu.

Modlime sa za silu ducha a vytrvalosť v ťažkých úlohách.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

4. zastavenie: Pán Ježiš sa stretáva so svojou Matkou

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Vzťah matka - dieťa nemá obdoby. Je taký krásny a jedinečný, že ho nič nemôže znehodnotiť, zatieniť ani vykoreniť. Je to jedinečné, neopakovateľné a trvalé puto srdca, láska čistá ako krištál, intuícia, ktorá je ohromujúca. A čo sa dá povedať o vzťahu Božieho Syna k tomu, kto ho porodil? Aké bolestné a výrečné bolo to stretnutie medzi Synom a Matkou na krížovej ceste? S akým súcitom a láskou bili tieto dve srdcia? Jeden druhému by sňal i modré z neba, o čo skôr ťažké bremeno z pliec. Rozum to nepochopí. Slová nedokážu vyjadriť, čo sa skrýva vo chvíli stretnutia ich očí, v pohľade, ktorý je láskyplný a súcitný?

Rodina Ulmovcov, a najmä Viktória, ktorej srdce sa mnohokrát otvorilo daru nového života, zažila radosť z materstva a z jedinečného vzťahu matky a dieťaťa. Nočné vstávanie pre ňu nebolo utrpením, ale prejavom lásky. Napĺňala svoje srdce hrdosťou, keď sledovala, ako Stanka, Barborka, Vladko, Ferko, Tonko a Marienka rastú a duchovne sa rozvíjajú... Každá slza, každá bolesť dieťaťa bola v istom zmysle jej bolesťou, ktorú sa vždy snažila napraviť až do poslednej tragickej chvíle, keď idúc na smrť už nemohla objasť ani utešiť žiadne zo svojich detí...

Modlime sa za dnešných rodičov, aby múdrosťou lásky pomáhali k plnému rozvoju ich dieťaťa.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

5. zastavenie:

Šimon z Cyrény pomáha Pánu Ježišovi niesť kríž

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Aj Bohočlovek sa ukázal slabý tvárou v tvár nesmiernemu utrpeniu krížovej cesty a nemilosrdnému týraniu zo strany mučiteľov. Posmievačov nikdy nebol nedostatok, ale pomocníkov - vždy. Preto prinútili istého Šimona z Cyrény, ktorý sa vracal z poľa, aby pomohol niesť Ježišov kríž. Aký blízky a zároveň odlišný je Šimon z Cyrény Jozefovi Ulmovi. Obaja patria k ľuďom, ktorí obrábali pôdu, aby jedli jej plody, najmä jej chlieb. Každý z nich pozná námahu a úsilie, ktoré si vyžaduje pôda, aby priniesla dobrú úrodu. Nestretli sa preto, aby sa rozprávali o pôde, stretli sa na krížovej ceste, Šimon bol nútený, Jozef sám ponúkol pomoc mnohým priateľom a tým, ktorí ju potrebovali, a to tak tú, ktorá sa týkala pôdy, sadu, včelína, ako aj tú ťažšiu, ktorá bola pre Ulmorcov životnou výzvou. Tí sa k tejto výzve postavili čelom a naplnili Kristov zákon: niesť vzájomne bremená jeden druhého... Boli na to pripravení! Poskytovali pomoc rôznymi spôsobmi. Pomáhali napriek nebezpečenstvu ohrozenia života a vytrvali až do konca, aj keď to iní považovali za ťažké...

Modlime sa za osvietené oči srdca schopné vidieť tých, ktorí sú v núdzi, a za odvahu pomáhať, najmä v situáciách ohrozujúcich život.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

6. zastavenie: Veronika utiera Ježišovi tvár

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Veronikina šatka a Ježišova tvár. Tvár je vizitkou človeka; pozrieť sa na tvár znamená nadviazať vzťah. Žena mala šatku v ruke, ale hľadela srdcom, preto videla, čo zašpinilo, znetvorilo a zdeformovalo Ježišovu tvár. Veronika je stelesnením lásky k blížnemu. Pozerať a vidieť - vidieť a konať. Žene bolo jedno, čo sa s ňou stane, či ju odstrčia, vysmejú sa jej alebo možno ju aj zbijú. Videla, že môže urobiť gesto lásky... a urobila to, čo jej hovorilo jej milujúce srdce.

Jozef a Viktória urobili to isté. Pomáhali, ako len mohli, delili sa o čas, chlieb, rady, dobrú knihu. Podobne ako Veronika Ježiša, aj oni na svojej životnej ceste stretli známych židovských susedov, ktorí potrebovali pomoc. Otvorili im svoj domov, svoje srdce, svoje ruky. Nebolo to jednorazové gesto, ale niekoľko mesiacov, takmer rok a pol vzájomnej tichej pomoci. Ako nám história ponúka krásu odtlačku Ježišovej tváre na Veronikinej šatke, tak i v rodine Ulmovcov môžeme vidieť gestá lásky k blížnym, ktoré ich dnes robia účastnými na Božej sláve.

Modlime sa za ochotné a dobré ruky, správne srdce a odvahu samaritánskej pomoci voči ľuďom v núdzi.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

7. zastavenie: Pán Ježiš padá druhýkrát pod krížom

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Opäť padol. Ježiš sa svojím telom dotkol zeme a poranil si už aj tak zničené ruky a nohy a možno aj tvár. Vskutku, v tejto slabosti sa stal podobným nám - vo všetkom okrem hriechu, ktorý je vždy pádom. Od prvého - v raji, až po posledný tvoj a môj ešte nevyznaný hriech. Môžeme sa pýtať: čo vedie človeka k hriechu? Prečo stále padá, keď Ježiš s krížom na pleciah vstáva, aby išiel ďalej namiesto nás? Pád sa stáva každému, ale vstáva iba ten, kto si je vedomý cieľa a prijme milosrdnú Božiu pomoc...

O slabosti alebo páde Ulmovcov nevieme. Svedkovia hovoria, že počas duchovnej obnovy alebo prípravy na sviatky čerpali silu zo sviatosti pokánia. Ľudí so zdravým svedomím, akými boli Ulmovci, veľmi bolia pády iných a vojna mala veľa pokrivených svedomí, zradcov, ľudí s nečestnými záujmami. Každá smrť v zákope alebo iná sa javí ako úpadok ľudskosti tých, ktorí si myslia, že môžu všetko. Modlitbou ako obvázom ovíjali rany padlých a odsúdených. Sami sa nedali oklamať dočasným zlepšením osudu za zradu blížnych. Radšej padli, ako by mali zradiť. Modlime sa za ľudí s poškrvrneným svedomím, aby povstali k novému životu.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

8. zastavenie: Pán Ježiš utešuje plačúce ženy

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Počúvajte slzy žien a útechu Ježiša. Napriek bolesti a agónii si Ježiš všíma plačúce ženy a napravuje ich plač a súcit. V tomto momente krížovej cesty môžeme vidieť, aké dôležité sú slová a gestá. Hoci je súcit ako balzam v smutnej chvíli utrpenia, musí byť úprimný a zodpovedať pravde. Preto Ježiš hovorí ženám: “Neplačte nado mnou, ale samy nad sebou a nad svojimi deťmi. Lebo keď toto robia so zeleným stromom, čo sa stane so suchým?” (Lk 23, 28.31)

Ulmovci, a najmä Jozef, sa často stretávali s napomenutiami od ľudí, dokonca s požiadavkou, aby vyhnali skrývajúcich sa Židov. Robili to možno s dobrým úmyslom, zo záujmu o rodinu, aby sa vyhli najhoršiemu, ale určite to nebol pohľad viery na situáciu ôsmich ľudí, ktorí boli zastrašovaní a žili v strachu z blížiacej sa smrti.

Oni ich však nevyhodili z domu. Súcitili s nimi a pomáhali im - a boli skutky, gestá a slová útechy pre odsúdených. Ulmovci a Židia - v tej chvíli - zdieľali spoločný osud a domov. Znepokojeným ľuďom, ktorí prejavovali falošný súcit, Jozef pripomenul evanjelium: Nesúďte a nebudete súdení... Každá životná cesta do Nového Jeruzalema vedie cez Samáriu a tam, pri ceste, leží človek, ktorý potrebuje pomoc. Iba milosrdný Samaritán sa nad ním sklonil... On jediný sa stal blížnym zranenému človeku. Odtiaľto pochádza rada: Choď a rob podobne.

Modlime sa za našich príbuzných a priateľov, aby sa dokázali pozeráť na situácie v duchu viery a videli človeka, a nie emócie.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

9. zastavenie: Tretí pád Pána Ježiša

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Keďže Spasiteľ vzal na seba všetky hriechy a pády, nečudujme sa jeho fyzickej slabosti, pretože odhaľuje stav ľudstva. Slová: *bezo mňa nemôžete nič urobiť* - naznačujú, že je to Boh, kto dáva milosť, aby hriešnik mohol povstať. Ježiš tretíkrát padol pod ťarchou kríža, ale aj tretíkrát vstal. Spasiteľ nás učí, že človek nesmie zotrvať vo svojom páde, ale musí zmobilizovať svoje sily, vstať a ísť ďalej, až na koniec cesty, až po to najbolestivejšie: "Je dokonané." Fyzická slabosť patrí k telu, ale morálny úpadok ducha je oveľa horší. Ulmovci to zažili, keď sa pozerali na konanie nemeckých žandárov: početné popravy, rabovanie, pohrdanie ľudskosťou či nepredstaviteľná bezcitnosť okupantov. Ľudskej zlobe dokázali čeliť len svojou vernou láskou a nehľadiac na následky podať pomocnú ruku na záchranu zvyškov dobra a pravdy. Latinské *errare humanum est* znamená mýliť sa je ľudské, padnúť tiež, ale byť verný alebo povstať z pádu môže len ten, kto nasleduje Ježiša.

Prosme Boha o milosť dôverovať mu v ťažkých chvíľach a o odvahu vzdorovať zlu v každej podobe.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

10. zastavenie: Pána Ježiša vyzliekajú zo šiat

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Vyzliekanie bolo prípravou na ukrižovanie. Ježiš sa obnažil tým, že sa stal poslušným až na smrť. Na Golgote kati strhli z Ježišovho zraneného tela jeho šaty, rozdelili si ich medzi sebou a o jeho spodný odev hodili lós, aby sa splnilo Písmo. Obnažený Ježiš, muž plný bolesti - sa v dôsledku nanovo otvorených rán modlil a obetoval Otcovi všetku bolesť tejto hodiny.

Hodina Ulmovcov trvala kratšie. Prekvapení uprostred noci, zobudení výstrelmi na úsvite, boli vyvedení pred dom a všetci po jednom zastrelení. Jozef a Viktória prišli o všetko. Najprv v dôsledku vypuknutia vojny prišli o pôdu, ktorú získali za svoje celoživotné úspory. Potom stratili nádej na lepšiu budúcnosť pre svoju rozrastajúcu sa rodinu. Ako o Ježišove šaty jeho kati hádzali lós, tak po poprave v Markovej nemeckí žandári zabrali Ulmovcom dobytok, zhabali im majetok a vyviezli odtiaľ šesť vozov! Aj rodina Ulmovcov bola o všetko pripravená. Prišli o život, o majetok a niektorí dokonca aj o dobré meno. Kto stratí všetko pre Boha, získa stonásobok a zdedí večný život.

Modlime sa za milosť oslobodenia od pripútanosti k materiálnym dobrám...

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

11. zastavenie: Pána Ježiša pribíjajú na kríž

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Na Kalvárii zaznievajú údery kladiva. Ježiša, vedeného na horu, pribíjajú na kríž. Túto procedúru vykonávajú mučiteľia, zruční odborníci vo svojom remesle, zatiaľ čo vedľa nich skupina posmievačov dopĺňa kalich horkosti. V najkrutejšej hodine sa Ježiš modlí za mučiteľov: *Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.*

Pred svitaním žandári vyviedli Ulmovcov pred dom. Rozsudok bol vopred vyneseny podľa zákona okupačnej moci. Nebola to žiadna ústupková tarifa, ale zazneli posmešky: Pozri, ako umierajú poľské svine, ktoré ukrývali Židov... Namiesto úderu kladiva bolo počuť ďalší chladné výstrely, ktorých ozvena niesla do ďaleka správnu o tragédii. Len krv z rán vytekala podobne, až do skonania. Ježiš bol poslušný až na smrť, a bola to smrť na kríži. Ulmovci sa odovzdali do Otcovej vôle, vytrvali verne až do smrti, naplňajúc najväčšie prikázanie - prikázanie lásky, ale inak, ako ho uznáva svet. Smrť nemá posledné slovo, to patrí životu.

Modlime sa za zomierajúcich, aby vytrvali vo viere a láske až do konca, lebo život na druhej strane už nemá konca.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

12. zastavenie: Pán Ježiš na kríži zomiera

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Tma zahalila zem od šiestej do deviatej hodiny dňa. V čase smrti Ulmovcov nočná tma ustupovala pred úsvitom nového dňa. Na svitaní nastal deň, ktorý bol pre nich poslednou hodinou, ale i symbolickou - pretože to bola vigília dňa svätosti ich života.

Ježiš sa umierajúc modlí: *Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.* Ako sa modlili Jozef a Viktória? Ako matka počula plač a výkriky každého dieťaťa, vnímala vystrašený tlkot ich malých srdiečok. Keďže poznala znenie ich detských hlasov, vedela, ktoré z nich rozpačito kričiac volá svoju mamu. Matkina bolesť ešte viac vzrástla, keď v takejto tragickej chvíli pocítila, že dieťa, ktoré nosí pod srdcom, začína prichádzať na svet a ona zomiera... Preto Viktória dobre vie, čo znamenajú slová: *stála Matka bolestivá, vedľa kríža sotva živá, keď na kríži visel Syn.* V niektorých situáciách sú bolesti matiek podobné... ale nedá sa odpovedať na otázku: ako možno strieľať do tehotnej ženy? Do plačúcich detí? Nenachádzajúc odpoveď, vložila svojho ducha a toto nenarodené dieťa do rúk nebeského Otca... V Markovej, ktorá sa v ten deň stala Golgotou dvadsiateho storočia, bolo v priebehu niekoľkých minút zabitých sedemnást ľudí vrátane ôsmich detí.

Modlime sa za matky v požehnanom stave, aby smrť nikdy nepredišla narodenie....

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

13. zastavenie: Pána Ježiša snímajú z kríža

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Je dokonané! Poprava sa skončila. Priatelia sňali Ježišovo telo z kríža a položili ho do lona matky. Mária sa v absolútnom tichu opäť sklonila nad Synom. Bol mŕtvy, ale naplnil plán spásy. Trasúcimi sa prstami mu rozprietla vlasy, jemne mu z hlavy odstránila trne trňovej koruny, obmyla ho od krvi, obetujúc pritom Otcovi modlitbu svojho srdca ako prvú korunku k Božiemu milosrdenstvu. Príprava pohrebu musela byť unáhlená, pretože sa začínala Pascha.

Obete popravných zločinov v Markovej mlčia. Ich teplé krvácajúce telá ležia nehybne s otvorenými očami, rozhádzané ako snopy na strnisku v dome i okolo neho. Posledné kvapky krvi sa vpíjajú do zeme a stekajú z prestreleného podkrovia. Obyvatelia prebudení výstrelmi sa modlia za obeť. Vystrašení sa smutne pýtajú: kto bude ďalší? Všade naokolo je desivé ticho, aj slzy tečú mlčky... Len žandári sa hmýria okolo rabovania. Nakladajú zhabané predmety na vozy. Zavolali miestnych obyvateľov, aby pochovali obeť. Ďalší vynášali obeť z podkrovia a iní na rozkaz žandára hľadali cennosti.

Ďalší vykopali dve jamy na pochovanie zavraždených. Nový úsvit oznámil svetu smrť nevinných ľudí.

Modlime sa za úctu k životu od počatia až po prirodzenú smrť.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

14. zastavenie: Pána Ježiša ukladajú do hrobu

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Ježišovo mŕtve telo Ježiša zavinuli do plátna a uložili do požičaného hrobu Jozefa z Arimatey. Vchod bol uzavretý obrovským kameňom, pretože predpovedal, že po troch dňoch vstane z mŕtvych...

Po poprave v Markovej nebolo času ani povolenia na žiadnu prípravu katolíckeho pohrebu pre Ulmorcov. Žandári zavolali starostu obce s niekoľkými ľuďmi, aby pred svitaním spoločne pochovali všetky telá obetí. Miestni obyvatelia potom museli povynášať z podkrovia tých, ktorých guľky zasiahli v spánku. So žandármi sa dohodli, že Poliakov a Židov nebudú pochovávať v jednej jame. Napokon boli rodičia a deti Ulmoví - bez rakvy, bez zavinutia do plátna - zložení a zakopaní do jednej jamy a Židia vedľa nich do druhej. O niekoľko dní neskôr, v noci, boli telá Ulmorcov nanovo vykované a uložené do provizórnych truhiel. Až 11. januára 1945, tiež v noci, boli ich telesné pozostatky prevezené na cintorín a pochované do hrobu.

Hoci pšeničné zrno odumrelo, neprestáva prinášať hojnú úrodu Božej slávy a svedectva, ktoré plynie zo smrti rodiny Ulmorcov. Čím dlhšie sa svet pozerá na tento slávny vzor rodiny, tým viac vidí význam a hodnotu obety. Ak Ježiš vstal z mŕtvych na tretí deň a tak vstúpil do svojej slávy, potom prvé blahorečenie celej rodiny Cirkvou je ohlásením skutočnej slávy markovských Samaritánov.

Prosme Boha, aby sme s ich pomocou verne napĺňali povolanie k svätosti bez ohľadu na podmienky.

Záver

Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti.

Spása prišla skrze KRÍŽ - je to ohromné tajomstvo: Tajomstvo utrpenia a predovšetkým lásky. Ježiš nielenže učil, že nikto nemá väčšiu lásku, ako keď niekto položí svoj život za svojich priateľov, ale on sám ako prvý kráčal cestou kríža ako cestou lásky a vernosti Otcovej vôli.

Ulmovci, nasledujúc svojho Majstra, kráčali podobnou cestou lásky a obety, ale vďaka tomu nám ich dnes Boh ukazuje ako verných svedkov a orodovníkov pred svojím trónom. Ježiš nás ubezpečuje: *Kto vytrvá do konca, bude spasený.* Ulmovci pochopili zmysel kríža a vytrvali až do konca, preto ich blahorečenie povýšilo na slávu oltára celú RODINU...

Modlitba na úmysel Sv. Otca...